

Družina - 33. Vrata sprejema

S tem premišljevanjem smo prišli na prag vélikih vrat Božjega Usmiljenja – to so lepa vrata! – ki sprejemajo naše kesanje ko nam nudijo milost svojega odpuščanja. Vrata so velikodušno odprta, seveda pa nam je potrebno nekoliko poguma, da prestopimo prag. Vsakdo od nas ima v sebi stvari, ki ga težijo. Vsi smo grešniki! Izkoristimo ta trenutek, ki prihaja, in prestopimo prag tega Božjega usmiljenja, ki se nikdar ne utruji odpuščati, ki se nikdar ne utruji čakati nas. Gleda nas, je vedno ob nas. Pogum! Vstopimo skozi ta vrata!

Vse družine in vsa Cerkev so od škofovske sinode leta 2015 prejele veliko spodbudo, naj se srečajo na pragu teh odprtih vrat. Cerkev je škofovsla sinoda opogumila, naj odpre svoja vrata, da bi z Gospodom šla naproti sinovom in hčeram-popotnikom, ki so včasih negotovi, včasih izgubljeni v teh težkih časih. Še posebej so bile spodbujene krščanske družine, naj odpro vrata Gospodu, ki čaka, da bi vstopil in prinesel svoj blagoslov in prijateljstvo. In če so vedno odprta vrata Božjega usmiljenja, morajo biti odprta tudi vrata naših cerkva, naših skupnosti, naših župnij, naših ustanov, naših škofij, da bi tako mogli stopiti ven in posredovati to Božje usmiljenje. Tudi mala vrata naših cerkva pomenijo vrata Božjega usmiljenja, da Gospodu puste vstopiti – mnogokrat pa tudi iti ven. Gospodu, ki je mnogokrat ujetnik naših struktur, našega egoizma in tolikih drugih reči. Gospod nikoli nasilno ne odpira vrat: tudi On prosi za dovoljenje, da bi smel vstopiti. Knjiga Razodetja pravi: »Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj« (3,20). Predstavljajm si Gospoda, ki trka na vrata našega srca! In v zadnjem videnju te Knjige Razodetja je tale prerokba o Božjem mestu: »Njegova vrata se podnevi ne bodo nikdar zapirala,« to se pravi vekomaj ne, »kajti tam noči ne bo« (21,25). So kraji na svetu, kjer ne zaklepajo vrat s ključem, še so taki kraji. Je pa tudi toliko takih, kjer so oklepna vrata postala nekaj običajnega. Ne smemo se predati zamisli, da bi uvedli ta sistem v vse svoje življenje, v življenje družine, mesta, družbe. In toliko manj v življenje Cerkve. To bi bilo grozno. Negostoljubna Cerkev in sama vase zaprta družina uničujeta evangelij in delata iz sveta puščavo. Nobenih oklepni vrat v Cerkvi, nobenih! Vse odpro!

Simbolično upravljanje “vrat” – pragov, prehodov, mejà – je postalo kritično. Vrata morajo varovati, jasno, ampak ne odbijati. Vrat se ne sme odpreti na silo, nasprotno, treba je prositi za dovoljenje, zakaj gostoljubje zažari v svobodi

sprejema in se zatemni v nasilnosti vdora. Vrata se odpirajo pogosto, da bi videli, če zunaj čaka kdo, ki nima poguma ali celo moči, da bi trkal. Koliko ljudi je izgubilo zaupanje, nima poguma potrkati na naše krščansko srce, na vrata naših cerkva ... In so tam, nimajo poguma, vzeli smo jim zaupanje: prosim, to naj se nikdar ne zgodi. Vrata povedo marsikaj o hiši, pa tudi o Cerkvi. Upravljanje vrat zahteva pozorno presojanje, istočasno pa mora navdihovati veliko zaupanje. Rad bi rekel besedo hvaležnosti vsem varuhom vrat: naših solastniških stanovanjskih zgradb, civilnih institucij, tudi cerkvà. Pogosto sta pozornost in vljudnost vratarnice sposobni dati podobo ljudi in pozornost vse hiše, od vhoda dalje. Treba se je kaj naučiti od teh mož in ženà, ki so varuhi kraja srečanj in pozornosti mesta ljudi. Hvala vam vsem, varuhi tolikih vrat, naj bodo to hišna ali cerkvena; tako se ljudje počutijo srečne in sprejete na takih krajih.

V resnici dobro vemo, da smo mi sami varuhi in služabniki Božjih Vrat. In kako se imenujejo Božja Vrata? Jezus! On nas razsvetljuje o vseh vratih življenja, vštevši vrata našega rojstva in naše smrti. On sam je zatrdil: »Jaz sem vrata. Kdor stopi skozi me, se bo rešil; hodil bo noter in ven in bo našel pašo« (Jn 10,9). Jezus je vrata, ki nam daje vstopati in izstopati. Božja staja je namreč zavetje, ne zapor! Božja hiša je zavetje, ne zapor, in vrata se imenujejo Jezus! Če so vrata zaprta, recimo: »Gospod, odpri vrata!« Jezus je vrata in nam bo dal iti noter in iti ven. Tisti, ki se skušajo izogniti vratom, so razbojniki: zanimivo, razbojniki skušajo vedno priti noter kje drugje, skozi okno, skozi streho, ampak vrat se izogibajo, ker imajo zle namene in se vtihotapijo v stajo, da bi goljufali ovce in jih izkoriščali. Mi moramo vstopiti skozi vrata in poslušati Jezusov glas: če slišimo njegov glas, smo varni. Lahko gremo noter brez strahu in gremo ven brez nevarnosti. V Jezusovem prelepem nagovoru je govora tudi o varuhu, ki ima nalogo odpreti vrata Dobremu Pastirju (glej Jn 10,2). Če varuh posluša glas Pastirja, potem odpre in da vstopiti vsem ovcam, ki jih vodi Pastir; vsem, tudi tistim, izgubljenim po gozdovih, katere je šel poiskati Dobri Pastir. Ovac ne odbira varuh, ne župnijski tajnik ali tajnica. Vse ovce so povabljene, Dobri Pastir jih je izbral. Varuh – tudi on – uboga Pastirjev glas. Mirno lahko rečemo, da moramo biti kakor ta varuh. Cerkev je vratarica Gospodove hiše in ne njena gospodarica.

Sveta nazareška Družina dobro ve, kar pomenijo odprta ali zaprta vrata za tistega, ki pričakuje otroka, za tistega, ki nima zavetja, za tistega, ki mora ubežati nevarnosti. Krščanske družine naj iz svojega hišnega praga naredijo majhno znamenje Vrat Božjega usmiljenja in sprejemanja. In prav na ta način mora biti

prepoznana Cerkev v vsakem kotičku zemlje: kot varuh nekega Boga, ki trka, kot sprejem nekega Boga, ki ne zaloputne vrat pred teboj z izgovorom, da tu nisi doma. Vrata velikega Božjega usmiljenja na bodotudi vrata našega srca, da bomo vsi prejeli Božje odpuščanje in s svoje strani odpustili tako, da bomo sprejeli tiste, ki trkajo na naše srce.